

ΤΟ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΣΕ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 7 Μαρτίου 2018, με την εξής σύνθεση : Ανδρονίκη Θεοτοκάτου, Πρόεδρος, Ιωάννης Σαρμάς, Σωτηρία Ντούνη, Μαρία Βλαχάκη, Άννα Λιγωμένου, Γεωργία Μαραγκού, Αγγελική Μαυρουδή και Κωνσταντίνος Κωστόπουλος, Αντιπρόεδροι, Γεώργιος Βοΐλης, Μαρία Αθανασοπούλου, Σταμάτιος Πουλής, Κωνσταντίνα Ζώη, Δημήτριος Πέππας, Δέσποινα Καββαδία - Κωνσταντάρα (εισηγήτρια), Αγγελική Μυλωνά, Γεωργία Τζομάκα, Στυλιανός Λεντιδάκης, Θεολογία Γναρδέλλη, Βιργινία Σκευή, Κωνσταντίνος Εφεντάκης, Βασιλική Σοφianού, Αγγελική Πανουτσακοπούλου, Δέσποινα Τζούμα, Δημήτριος Τσακανίκας, Ευφροσύνη Παπαθεοδώρου, Βασιλική Προβίδη, Ασημίνα Σακελλαρίου, Αργυρώ Μαυρομμάτη, Ευαγγελία Σεραφή, Ειρήνη Κατσικέρη, Γεωργία Παπαναγοπούλου και Νεκταρία Δουλιανάκη, Σύμβουλοι. Γραμματέας η Ελένη Αυγουστόγλου.

Γενικός Επίτροπος Επικρατείας : Αντώνιος Νικητάκης, Επίτροπος Επικρατείας, κωλυομένης της Γενικής Επιτροπής της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, Χρυσούλας Καραμαδούκη.

Για να δικάσει την, από 13.7.2015 (πράξη καταθ. δικογρ. στην Υπηρεσία Επιτρόπου του Ν. ... από 13.7.2015, Α.Β.Δ. 2341/2015), αίτηση, για αναίρεση της 1936/2015 αποφάσεως του ΙV Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, των: 1) ... του ..., κατοίκου ... (οδός ... αριθμ. ...) και 2) ... του ..., κατοίκου

(οδός ... αριθμ. ...), οι οποίοι παραστάθηκαν δια του πληρεξουσίου τους δικηγόρου (Α.Μ./Δ.Σ.... ..),

κ α τ ά 1) του Ελληνικού Δημοσίου, που εκπροσωπείται νόμιμα από τον Υπουργό Οικονομικών, ο οποίος παραστάθηκε διά του Νομικού Συμβούλου του Κράτους Νικολάου Καραγιώργη, 2) του Ν.Π.Δ.Δ., με την επωνυμία "Γενικό Νοσοκομείο ... », που εδρεύει στις ... και εκπροσωπείται νόμιμα, το οποίο παραστάθηκε διά του πληρεξουσίου του δικηγόρου (Α.Μ./Δ.Σ.... ..), 3) της του ..., κατοίκου ... (οδός ... αριθμ. ...), η οποία δεν παραστάθηκε, 4) της, χήρας και 5) του του ..., κατοίκων ..., οι οποίοι παραστάθηκαν διά δηλώσεως του άρθρου 133 παρ. 2 Κ.Δ.Δ., της πληρεξουσίας τους δικηγόρου

Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση του ΙV Τμήματος έγινε δεκτή η από 22.5.2013 αίτηση του Γενικού Επιτρόπου της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο για καταλογισμό των αναιρεσειόντων, καθώς και των 3^{ης}, 4^{ης} και 5^{ου} των καθ' ων, των δύο τελευταίων ως κληρονόμων του αποβιώσαντος, για ζημία που προκλήθηκε από τον αποβιώσαντα, τους αναιρεσειόντες και την 3^η αναιρεσίβλητη κατά την άσκηση των καθηκόντων τους εις βάρος του 2^{ου} αναιρεσιβλήτου ως άνω Νοσοκομείου.

Κατά τη συζήτηση, που ακολούθησε, το Δικαστήριο άκουσε:

Τον πληρεξούσιο δικηγόρο των αναιρεσειόντων, ο οποίος ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως.

Τους εκπροσώπους του Ελληνικού Δημοσίου και του Ν.Π.Δ.Δ., οι οποίοι ζήτησαν την απόρριψη της αιτήσεως. Και

Τον Γενικό Επίτροπο της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, ο οποίος

ζήτησε την απόρριψη της αιτήσεως.

Η πληρεξουσία δικηγόρος των 4^{ης} και 5^{ου} των αναιρεσιβλήτων, με την από 5.3.2018 δήλωσή της, κατ' άρθρο 133 παρ. 3 Κ.Δ.Δ., ζήτησε να συζητηθεί η υπόθεση χωρίς την παρουσία της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη, με παρόντες τους δικαστές που έλαβαν μέρος στη συζήτηση της υπόθεσης, εκτός από τις Συμβούλους Βιργινία Σκεύη, Βασιλική Σοφιανού και Ειρήνη Κατσικέρη, που είχαν κώλυμα (άρθρα 11 παρ. 2 του Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο, που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 4129/2013 και 78 παρ. 2 του π.δ. 1225/1981).

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα και

Σκέφθηκε σύμφωνα με το νόμο

Αποφάσισε τα εξής :

1. Με την κρινόμενη αίτηση, για την συζήτηση της οποίας καταβλήθηκε το νόμιμο παράβολο (με το ... ηλεκτρονικό παράβολο), ζητείται η αναίρεση της 1936/2015 οριστικής αποφάσεως του IV Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση καταλογίστηκαν, με το ποσόν των 50.000,00 ευρώ η, χήρα και ο του ..., ως κληρονόμοι του, κατά τον λόγο της κληρονομικής τους μερίδος, αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με τους του ..., του ... και του ..., για ζημία που προκάλεσαν παρανόμως και υπαιτίως στο Γενικό Νοσοκομείο ... ο, ο, ο και η

2. Από τις διατάξεις των άρθρων 12 και 110 παρ. 1 π.δ/τος 1225/1981 συνάγεται ότι επί απλής ομοδικίας, η οποία υπάρχει και στην περίπτωση εις

ολόκληρον καταλογισμού ενεχομένων από αδικοπραξία (άρθρ. 481, 922 και 926 Α.Κ.), η εκ μέρους του ενός από αυτούς αίτηση αναιρέσεως είναι απευθυντέα κατά του νικήσαντος αντιδίκου του, όχι όμως και κατά του συγκαταλογισθέντος, ο οποίος μόνο ως ομόδικος μπορεί να μετάσχει στην αναιρετική δίκη, με την άσκηση κοινής ή αυτοτελούς αιτήσεως αναιρέσεως (σχετ. 1227/2007 Α.Π.).

3. Ως εκ τούτου, η κρινόμενη αίτηση απαραδέκτως στρέφεται κατά των συγκαταλογισθέντων ως ενεχόμενων για το ίδιο αδικοπρακτικό γεγονός και συνεπώς ομοδίκων με τους αναιρεσείοντες, χήρας ... και του ... και πρέπει για τον λόγο αυτό να απορριφθεί. Η ίδια αίτηση, κατά τα λοιπά, είναι τυπικώς δεκτή και, τηρηθείσης της νόμιμης προδικασίας, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω κατά το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της.

4. Με την αναιρεσιβαλομένη το Τμήμα έκανε δεκτή στο σύνολό της την από 22.5.2013 αίτηση του Γενικού Επιτρόπου της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο και κατελόγισε τους ήδη αναιρεσείοντες, ιατρούς, την 3^η των αναιρεσιβλήτων, εργαλειοδότρια, καθώς και τους 4^η και 5^ο των αναιρεσιβλήτων, με το ποσόν των 64.516,67 ευρώ, αλληλεγγύως και εις ολόκληρον, υπέρ του Γενικού Νοσοκομείου ..., για την κατ' αναγωγή ζημία που προκάλεσαν σε αυτό οι ανωτέρω και ο δικαιοπάροχος των 4^{ου} και 5^{ου} των αναιρεσιβλήτων κατά την άσκηση των καθηκόντων τους. Ειδικότερα, σε εκτέλεση της .../2010 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου ... το ως άνω Νοσοκομείο κατέβαλε στην το ποσόν των 64.516,67 ευρώ (50.000,00 € κεφάλαιο + 14.516,17 € τόκοι υπερημερίας, Χ.Ε. 1496/2011), κατ' εφαρμογήν των άρθρων 105 και 106 Εισαγωγικού Νόμου Α.Κ. και 932 Α.Κ., ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Με την αναιρεσιβαλλομένη δε απόφαση κρίθηκε ότι για την

προκληθείσα, εκ της καταβολής του ποσού αυτού, θετική ζημία του Νοσοκομείου, ευθύνονται έναντι αυτού οι ανωτέρω, με την ιδιότητα που αναφέρονται, λόγω του ότι άσκησαν πλημμελώς τα υπηρεσιακά ή ιατρικά τους καθήκοντα, προκαλέσαντες την ζημία από βαρεία αμέλειά τους.

5. Από τις διατάξεις των άρθρων 68 και 69 παρ. 2 ν. 4129/2013 (φ. 52 Α΄) «Κώδικας Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο», 38 του ισχύοντος κατά τον κρίσιμο χρόνο Κώδικα Κατάστασης Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. (ν. 2683/1999, φ. 19 Α΄, Υ.Κ.), ομοίου περιεχομένου και με το άρθρο 38 του ισχύοντος Υ.Κ. – ν. 3528/2007, προκύπτει ότι οι υπάλληλοι των ν.π.δ.δ., στα οποία ανήκει και το ιατρικό προσωπικό των νοσηλευτικών ιδρυμάτων, ευθύνονται έναντι των φορέων αυτών για κάθε θετική ζημία, που τους προκάλεσαν υπαιτίως, με δόλο ή βαρεία αμέλεια, με πράξη ή παράλειψή τους κατά την άσκηση των υπηρεσιακών τους καθηκόντων. Συνεπώς, ευθύνονται και για την αποζημίωση, την οποία οι εν λόγω φορείς κατέβαλαν σε τρίτους για τις προαναφερόμενες πράξεις τους. Η αποκατάσταση της ζημίας, που προκάλεσε υπάλληλος ν.π.δ.δ. στον φορέα αυτόν, καθώς και η καταβολή της αποζημίωσης, που ο φορέας κατέβαλε σε τρίτους για ζημιολύγες πράξεις του υπαλλήλου του, αποτελούν αντικείμενο δίκης ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου, που ανοίγει με αίτηση του Γενικού Επιτρόπου της Επικρατείας (άρθρα 98 παρ. 1 ε) Σ. και 68 ν. 4129/2013), ο οποίος φέρει και το βάρος της αποδείξεως της ευθύνης του ζημιώσαντος.

Περαιτέρω, αμέλεια, δηλαδή συμπεριφορά που μπορεί να εκδηλώνεται με απροσεξία, απερισκεψία, έλλειψη ενδιαφέροντος, αδιαφορία, επιπολαιότητα, στον χώρο του δικαίου ανιχνεύεται όταν υπάρχει παράνομο αποτέλεσμα. Βαρεία

αμέλεια υπάρχει όταν το δρων υποκείμενο επιδεικνύει ασυνήθιστα μεγάλη απόκλιση από την συμπεριφορά του μέσου επιμελούς ανθρώπου του κύκλου του ή του ομοτέχνου του και ελαφρά όταν η τοιαύτη απόκλιση είναι, κατά την βαρύτητά της, μικρή, ενώ αν το δρων υποκείμενο προβλέπει την δυνατότητα να επέλθει το παράνομο αποτέλεσμα, ελπίζει όμως να το αποφύγει, πρόκειται για ενσυνείδητη αμέλεια, όταν δε, λόγω έλλειψης της απαιτούμενης προσοχής κατά την δράση του, ούτε καν προβλέπει το παράνομο αποτέλεσμα, πρόκειται για χωρίς συνείδηση αμέλεια. Οι δύο τελευταίες διακρίσεις της αμέλειας απαντώνται στο πεδίο του ποινικού δικαίου. Η διαφορά μεταξύ βαρείας και ελαφράς αμέλειας είναι ποσοτική. Περαιτέρω, η διάκριση της ενσυνείδητης και χωρίς συνείδηση αμέλειας δεν συμπίπτει πάντοτε με την διάκριση βαρείας – ελαφράς αμέλειας. Μία μεγάλη απροσεξία (χωρίς συνείδηση αμέλεια) μπορεί να δείχνει τόσο ασυνήθιστη επιπολαιότητα, που να συνιστά βαρεία αμέλεια, και αντιστρόφως η ελπίδα αποφυγής του παράνομου αποτελέσματος (ενσυνείδητη αμέλεια) μπορεί να έχει αντικειμενικά στοιχεία ή ερείσματα, ώστε, καίτοι προβλέφθηκε, να συνιστά ελαφρά αμέλεια. Εναπόκειται κάθε φορά η στάθμιση της συμπεριφοράς του δρώντος υποκειμένου, στην κρίση του δικαστηρίου, για τον σχηματισμό της οποίας συνεκτιμώνται και οι εν γένει περιστάσεις, υπό τις οποίες έδρασε το υποκείμενο της κρινόμενης πράξεως ή παραλείψεως. Για την θεμελίωση της αστικής ευθύνης απαραίτητη προϋπόθεση είναι η ύπαρξη πρόσφορης αιτιότητας μεταξύ του νόμιμου λόγου ευθύνης, δηλαδή του ιδρυτικού λόγου της αποζημιωτικής ευθύνης – παράνομο και υπαίτιο της συμπεριφοράς – και της επελθούσης ζημίας. Προσφορότητα υπάρχει όταν η αιτία είχε γενικώς την τάση, την ικανότητα, κατά την συνήθη πορεία των

πραγμάτων, να οδηγήσει σε βλάβη συμφερόντων και αγαθών, που προστατεύονται από το δίκαιο. Η προϋπόθεση αυτή πληρούται όταν, αντικειμενικώς και αφηρημένως, δύναται να προβλεφθεί η διακινδύνευση συμφερόντων, δηλαδή η ζημία, ως συνέπεια του νόμιμου λόγου ευθύνης (βλ. σχετικώς Γεωργιάδη – Σταθόπουλου αστικός κώδιξ, κατ' άρθρο ερμηνεία άρθρο 330.. Σύμφωνα, τέλος, με το άρθρο 926 εδ. 1 του Α.Κ. θεμελιώνεται αποζημιωτική εις ολόκληρον ευθύνη και στην περίπτωση που περισσότερα πρόσωπα με "κοινή πράξη", δηλαδή με "σύμπραξη" ή "συμπαράλειψη", ως ενιαία συλλογική συμπεριφορά, ήτοι από κοινού, προκάλεσαν το ζημιογόνο αποτέλεσμα. Κατά τους κανόνες, που διέπουν την εις ολόκληρον ευθύνη (άρθρ. 481 επ. Α.Κ. και 926, 927 Α.Κ.), η τοιαύτη αποζημιωτική ευθύνη συντρέχει όταν: α) Υπάρχει τέλεση μιας ή περισσότερων πράξεων ή παραλείψεων από περισσότερα πρόσωπα. β) Οι ενέργειες αυτών είναι πρόσφορες, κατά την έννοια που προεκτέθηκε, για την επαγωγή της ζημίας. γ) Η συμπεριφορά κάθε συμμετόχου πληροί το πραγματικό μιας αδικοπραξίας και δ) Δεν μπορεί να εξακριβωθεί ποιος από τους συμμετόχους προκάλεσε το ζημιογόνο αποτέλεσμα ή σε ποιο ποσοστό συνέβαλε ο καθένας σε αυτό (πρβλ. ενδεικτ. Α.Π. 1227/2007).

6. Το άρθρο 93 παρ. 3 του Συντάγματος επιβάλλει την ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία των δικαστικών αποφάσεων. Η αιτιολογία της δικαστικής αποφάσεως είναι ειδική και εμπειριστατωμένη, δηλαδή νόμιμη, όταν είναι ορισμένη, αναφέρει δηλαδή συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά, σαφής και πλήρης, δεν καταλείπει δηλαδή κενά στην δομή και διάρθρωσή της, και συνεπής – μη αντιφατική, δεν περιέχει δηλαδή αλληλοαναιρούμενες κρίσεις και

παραδοχές (βλ. ενδ. Ολ. ΕλΣ 542/2013). Άλλως η δικαστική απόφαση φέρει το ελάττωμα της παραβάσεως ουσιώδους τύπου της διαδικασίας (άρθρο 115 περ. β) π.δ/τος 1225/1981) και είναι αναιρετέα.

7. Περαιτέρω, όπως έγινε δεκτό από το παρόν Δικαστήριο με την 1390/2018 απόφασή του, η δικαιοδοσία του Ελεγκτικού Συνεδρίου επί των κατ' άρθρον 98 παρ. 1 ζ' του Συντάγματος διαφορών, δηλαδή διαφορών, όπως εν προκειμένω, που αναφέρονται, μεταξύ άλλων, στην ευθύνη πολιτικών υπαλλήλων των ν.π.δ.δ. (και Δημοσίου) για κάθε ζημία που από δόλο ή βαρεία αμέλεια προκλήθηκε στα εν λόγω ν.π.δ.δ., είναι αυτοτελής έναντι της δικαιοδοσίας, που για τις ίδιες επίδικες πράξεις ή παραλείψεις επιφυλάσσεται στα δικαστήρια άλλων δικαιοδοτικών κλάδων και το δεδουλευμένο που μπορεί να προκύψει από αποφάσεις άλλων δικαιοδοτικών κλάδων, του οποίου ο σεβασμός επιβάλλεται από την συνταγματική αρχή της ασφάλειας του δικαίου, δεν μπορεί να εξικνεύεται μέχρι της αναιρέσεως της δικαιοδοσίας που επιφύλαξε το Σύνταγμα στο Ελεγκτικό Συνέδριο ως προς την διάγνωση της αποζημιωτικής ευθύνης του υπαλλήλου. Υπό το πρίσμα αυτό η Ολομέλεια έκρινε ότι αν και το άρθρο 5 παρ. 2 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, σύμφωνα με το οποίο – όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο εν προκειμένω χρόνο – «Τα δικαστήρια δεσμεύονται ... από τις αμετάκλητες καταδικαστικές αποφάσεις των ποινικών δικαστηρίων ως προς την ενοχή του δράστη», δύνανται εν τούτοις να αποτελέσουν αντικείμενο κρίσης, επ' ευκαιρία αιτήσεως του Γενικού Επιτρόπου της Επικρατείας, πραγματικοί ισχυρισμοί περί την υποκειμενική υπόσταση αδικήματος που ερευνήθηκε και αξιολογήθηκε στο πλαίσιο της συναφούς ποινικής δίκης και, ως εκ τούτου, δεν δεσμεύεται το Ελεγκτικό Συνέδριο από την εκφερθείσα κρίση περί της ενοχής

του δράστη, ως προς τα στοιχεία που συγκροτούν την υποκειμενική υπόσταση του αδικήματος – πράξεως ή παραλείψεως, επί των οποίων κρίνει κατ' άρθρο 98 παρ. ζ' του Συντάγματος. Κατ' ουσίαν δηλαδή το παρόν Δικαστήριο στις εν λόγω υποθέσεις δεσμεύεται μόνο ως προς τα αποδειχθέντα σε ποινική δίκη πραγματικά περιστατικά. Αντίθετη ερμηνευτική εκδοχή θα καθιστούσε ανενεργό την συνταγματική δικαιοδοσία του Ελεγκτικού Συνεδρίου, αφού θα του στερούσε την πρωτογενή κρίση επί της ευθύνης των ζημιωσάντων το Δημόσιο και τα ν.π.δ.δ. υπαλλήλων (βλ. και ΣτΕ 3783/2009 σκ. 7).

8. Επειδή στην προκείμενη περίπτωση, το δικάσαν Τμήμα με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δέχθηκε, κατά την ανέλεγκτη περί τα πράγματα κρίση του, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: «Με την .../2011 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου ..., που εκδόθηκε κατόπιν έφεσης που άσκησαν οι καθ' ων η αίτηση κατά της .../2008 απόφασης του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου ..., με την οποία είχαν καταδικαστεί, ο μεν σε ποινή φυλάκισης δώδεκα (12) μηνών (με τριετή αναστολή), οι δε, και σε ποινή φυλάκισης δέκα (10) μηνών (ομοίως με τριετή αναστολή), για το αδίκημα της σωματικής βλάβης από αμέλεια, έγινε δεκτό ότι στις 19 Ιανουαρίου 2005 η, κάτοικος ..., εισήχθη στο Γενικό ... Νοσοκομείο ... και συγκεκριμένα στην ... Κλινική για να υποβληθεί, την επόμενη ημέρα, σε προγραμματισμένη χειρουργική επέμβαση. Πράγματι, στις 20.1.2005, υποβλήθηκε σε «διακοιλιακή ολική υστερεκτομία μετά των εξαρτημάτων άμφω» για την αφαίρεση ινομώματος (καλοήθους όγκου), που είχε εντοπισθεί στην μήτρα της. Η χειρουργική αυτή επέμβαση πραγματοποιήθηκε από τον, χειρουργό, μαιευτήρα – γυναικολόγο και Διευθυντή της ως άνω Κλινικής του Νοσοκομείου, με α' βοηθό

ιατρό τον, ειδικευόμενο μαιευτήρα – γυναικολόγο (ο οποίος διένυε 5^ο έτος της ειδικότητας), με β' βοηθό τον, επίσης ειδικευόμενο μαιευτήρα – γυναικολόγο (ο οποίος διένυε το 3^ο έτος της ειδικότητας) και με εργαλειοδότρια την, νοσηλεύτρια. Κατά την διάρκεια της χειρουργικής επέμβασης διαπιστώθηκε υπερμεγέθης μήτρα, λόγω των πολύ ανεπτυγμένων ινομυωμάτων. Λόγω του μεγέθους της και για την ευκολότερη έξοδό της και αφαίρεση του όγκου, χρησιμοποιήθηκε από τους ως άνω ιατρούς (χειρουργό – γυναικολόγο και ειδικευόμενους ιατρούς – γυναικολόγους) ως υπομόχλιο, μία ειδική μεταλλική σπάτουλα απόθησης – προφύλαξης των εντερικών ελίκων, τύπου Renerdin, μήκους 23,7 εκατοστών, πλάτους 8,4 εκατοστών και βάρους 180 γραμμαρίων, η οποία (σπάτουλα) περιλαμβανόταν στο σετ εργαλείων από την κασετίνα που χρησιμοποιούσε αποκλειστικά ο Το εν λόγω χειρουργικό εργαλείο εργαλειοδότησε στους ανωτέρω ιατρούς η, που συμμετείχε καθ' όλη τη διάρκεια της επέμβασης, η οποία διήρκησε περίπου 2,5 ώρες. Μετά το πέρας της επέμβασης (υστερεκτομίας) και πριν γίνει η σύγκληση της κοιλίας της χειρουργημένης ασθενούς, οι ανωτέρω δεν φρόντισαν, όπως είχαν υποχρέωση λόγω του επαγγέλματός τους, να επιδείξουν ιδιαίτερη επιμέλεια και προσοχή, ώστε να αποτραπεί κάθε περίπτωση εγκατάλειψης ιατρικού εργαλείου μέσα στο σώμα της ασθενούς. Ειδικότερα, οι ιατροί, και, από αμέλειά τους δεν τήρησαν τους κοινώς αναγνωρισμένους κανόνες της ιατρικής επιστήμης, αλλά και της κοινής πείρας και, συγκεκριμένα, δεν έγινε από αυτούς ο απαραίτητος έλεγχος στην κοιλιακή χώρα της ασθενούς, όπου έγινε η χειρουργική επέμβαση, ώστε να διακριβωθεί με τις δικές τους αισθήσεις ότι δεν υπήρχε ξένο σώμα και δεν είχε αφηθεί κανένα από τα χρησιμοποιηθέντα για την

εν λόγω επέμβαση αντικείμενα και εργαλεία, υποχρέωση που είχαν όλοι οι ανωτέρω ιατροί, δηλαδή τόσο ο, επικεφαλής της ομάδας, ο οποίος πραγματοποίησε τη χειρουργική επέμβαση, όσο και οι άλλοι δύο, βοηθοί αυτού (ειδικευόμενοι), οι οποίοι μάλιστα προέβησαν στη σύγκληση της τομής της χειρουργημένης. Ειδικότερα, παρέλειψαν να προβούν στην αφαίρεση από την κοιλιακή χώρα της ως άνω ασθενούς, πριν από την σύγκληση του εγχειρητικού τραύματος, της χρησιμοποιηθείσας κατά την επέμβαση ειδικής σπάτουλας, παρότι υποχρεούντο να την αφαιρέσουν, κατά τους κανόνες της ιατρικής επιστήμης αλλά και της κοινής πείρας. Αποτέλεσμα της, κατά τα προαναφερθέντα, αμελούς συμπεριφοράς των ανωτέρω ήταν να παραμείνει επί 17 συνεχείς ημέρες εντός της κοιλιακής χώρας της ασθενούς το ως άνω μεταλλικό, ευμεγέθες, ιατρικό εργαλείο και, συγκεκριμένα, εν μέσω των εντερικών του ειλεού και του μείζονος επιπλόου, χωρίς να το αντιληφθούν οι ανωτέρω, οι δε δύο ειδικευόμενοι ιατροί προέβησαν στο κλείσιμο της χειρουργικής τομής, αφού προηγήθηκε η συρραφή του περιτονίου από τον επικεφαλής ιατρό (... ..), ολοκληρώνοντας έτσι την χειρουργική επέμβαση. Η ύπαρξη του μεταλλικού σώματος εντός της κοιλιακής χώρας της ασθενούς προξένησε στην τελευταία σωματική κάκωση και, συγκεκριμένα, οξεία φλεγμονώδη αντίδραση, που συνοδευόταν από έντονα κλινικά συμπτώματα, όπως εκτεταμένο εξάνθημα μετά κνησμού, καταβολή δυνάμεων, υψηλό πυρετό και, τέλος, υποχρεώθηκε αυτή να υποβληθεί σε νέα χειρουργική επέμβαση, προκειμένου να γίνει αφαίρεση του ως άνω ξεχασμένου χειρουργικού εργαλείου, η οποία ήταν απαραίτητη για την αποκατάσταση της υγείας της».

9. Με βάση τις παραδοχές αυτές, το Τμήμα έκρινε ως προς τους αναιρεσιώντες και το βαθμό της υποκειμενικής τους ευθύνης ότι «... ευθύνονται έναντι του Νοσοκομείου για τη θετική ζημία την οποία προξένησαν σε αυτό κατά την εκτέλεση των υπηρεσιακών τους καθηκόντων, ... Ειδικότερα, η εγκατάλειψη του ιατρικού εργαλείου (σπάτουλα) εντός του σώματος της ασθενούς κατά τη διάρκεια της χειρουργικής επέμβασης, το οποίο ήταν ιδιαίτερος μεγάλο σε μέγεθος, ήτοι μήκους 23,7 εκατοστών, πλάτους 8,4 εκατοστών και βάρους 180 γραμμαρίων, οφείλεται σε βαρεία αμέλεια των καθ' ων η αίτηση, ήτοι σε έλλειψη της επιβαλλόμενης από το νόμο στοιχειώδους επιμέλειας του ικανού και συνηθισμένου ανθρώπου, την οποία ο νόμος αξιώνει από όλους τους ανθρώπους εντός του κύκλου της επαγγελματικής και κοινωνικής τους δραστηριότητας. Συγκεκριμένα, η επιδειχθείσα συμπεριφορά του και των βοηθών του (ειδικευόμενων ιατρών) και, οι οποίοι παρέλειψαν να προβούν στην αφαίρεση από την κοιλιακή χώρα της ως άνω ασθενούς, πριν από τη σύγκληση του εγχειρητικού τραύματος, της χρησιμοποιηθείσας κατά την επέμβαση ειδικής σπάτουλας, παρότι υποχρεούντο να την αφαιρέσουν, κατά τους κανόνες της ιατρικής επιστήμης και της κοινής πείρας, ... συνιστ[ά] σοβαρή, ασυνήθη και ιδιαίτερος παρεκκλίνουσα εκτροπή από τη συμπεριφορά που θα επιδείκνυε ο μέσος συνετός άνθρωπος του κύκλου τους».

10. Ήδη, με την κρινόμενη αίτηση οι αναιρεσιώντες προβάλλουν εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του διέποντος την ένδικη υπόθεση νόμου και ειδικότερα ότι το δικάσαν Τμήμα πλημμελώς υπήγαγε την συμπεριφορά τους, ως ειδικευομένων ιατρών, στην αόριστη νομική έννοια της βαρείας αμέλειας,

παραλείποντας να συνεκτιμήσει το γεγονός ότι στο Γενικό Νοσοκομείο ... δεν τηρούνταν οι διαδικασίες για την καταγραφή και καταμέτρηση των χειρουργικών εργαλείων, που θα επέτρεπε την διαπίστωση της μη επιστροφής του χειρουργικού εργαλείου. Κατά τα γενόμενα δεκτά από το Τμήμα, το επίμαχο εργαλείο ήταν ευμέγεθες, ευκόλως απτό και δεδομένου ότι χρησιμοποιήθηκε ως χειρουργική επιλογή, οι αναιρεσειόντες, ακόμη και ως βοηθοί χειρουργοί, που συμμετείχαν ενεργώς στην επέμβαση, όφειλαν, με προσωπική τους ευθύνη, πρωτογενώς, και ανεξαρτήτως των τυπικών διαδικασιών να το αναζητήσουν και να το αφαιρέσουν από την κοιλιακή χώρα πριν την συρραφή του εγχειρητικού τραύματος. Η παράλειψη αυτή, που συνιστά στοιχειώδη ενέργεια *lege artis* χειρουργικής επεμβάσεως, συνιστά σημαντικότερη απόκλιση, ήτοι εξαιρετικά μεγάλη, αν όχι πρωτοφανή, απροσεξία, από την συμπεριφορά του μέσου ομότεχνού τους ιατρού, ακόμη και μειωμένης εμπειρίας. Έτσι κρίνασα και η αναιρεσιβαλλομένη, ορθώς ερμήνευσε και εφήρμοσε την διέπουσα την επίδικη υπόθεση διάταξη, και υπήγαγε την προπεριγραφόμενη συμπεριφορά των αναιρεσειόντων στην έννοια της βαρείας αμελείας. Συνεπώς, ο λόγος αυτός αναιρέσεως είναι αβάσιμος και απορριπτέος.

11. Με έτερο σχετικό λόγο αναιρέσεως, προβάλλεται παράβαση ουσιώδους τύπου της διαδικασίας, υπό την ειδικότερη αιτίαση της πλημμελούς αιτιολογίας. Συγκεκριμένως προβάλλεται ότι η απόφαση περιέχει συμπερασματική αιτιολογία, διότι δεν αναφέρει ποιές ενέργειες ελέγχου για τον εντοπισμό του εργαλείου έγιναν ή όφειλαν να γίνουν από τους αναιρεσειόντες, άλλως αντιφατική διότι αναφέρει ότι "ναι μεν έγινε έλεγχος, όχι όμως ο απαραίτητος". Επίσης, κατά τον οικείο αναιρετικό λόγο, αντιφατικότητα της

αιτιολογίας συνιστά και η παραδοχή της αποφάσεως ότι "...οι δε δύο ειδικευόμενοι ιατροί προέβησαν στο κλείσιμο της χειρουργικής τομής, αφού προηγήθηκε η συρραφή του περιτονίου από τον επικεφαλής ιατρό (... ...), ολοκληρώνοντας έτσι τη χειρουργική επέμβαση", ενώ είχε προηγηθεί η παραδοχή ότι η συρραφή του περιτονίου είχε γίνει από τον επικεφαλής ιατρό – άρα οι ίδιοι δεν είχαν την δυνατότητα ούτε την υποχρέωση να διενεργήσουν έλεγχο για τον εντοπισμό του χειρουργικού εργαλείου εντός της κοιλιακής χώρας, ιδίως δε λόγω του ότι ενεργούσαν κατόπιν οδηγιών. Ομοίως, αναφέρουν ότι στη σ. 11 της αναιρεσιβαλλομένης αναφέρεται ότι "δεν επέδειξαν ιδιαίτερη επιμέλεια και προσοχή", ενώ στην συνέχεια (σ. 15) ότι δεν επέδειξαν "στοιχειώδη επιμέλεια", των όρων " ιδιαίτερη επιμέλεια " και "στοιχειώδης επιμέλεια" όντων αντιφατικών. Επί του προβαλλομένου τούτου λόγου λεκτέα τα εξής: Η χειρουργική επέμβαση είναι, κατά την κοινή πείρα, μία ενιαία συλλογική πράξη ιατρών, νοσηλευτικού προσωπικού, άλλων ενδεχομένως επιστημόνων, με σκοπό την θεραπεία του ασθενούς. Υπό το πρίσμα αυτό δεν νοούνται διακριτά νομικά όρια, π.χ. ιατρική πράξη κατόπιν οδηγιών, των ενεργειών των ιατρών της ιατρικής ομάδας. Περαιτέρω, το μέγεθος του εργαλείου που "ξεχάστηκε" εντός του σώματος της ασθενούς, το οποίο ευχερώς, επίσης κατά την κοινή πείρα, μπορούσε να γίνει αντιληπτό, διατρέχει όλη την υπόθεση και συνιστά όριο κάθε νομικής έννοιας (βλ. ανωτέρω περί βαρείας αμελείας) και κρίσης. Ως εκ τούτου, η αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης, αν και συνοπτική, δεν παρίσταται συμπερασματική ή αντιφατική. Ειδικότερα δεν καταλείπει αμφιβολία ή λογικό ή πραγματικό κενό σχετικώς με την παράνομη συμπεριφορά ως προς την σωματική βλάβη, που επέφεραν και την υπαίτια, σε βαθμό βαρείας αμέλειας,

συμπεριφορά των αναιρεσειόντων, αφού για την κατάφαση της ευθύνης αυτών δεν ήταν απαραίτητο να αναφέρεται ποιές ακριβώς επί μέρους πράξεις ή παραλείψεις τους οδήγησαν στην εγκατάλειψη του χειρουργικού εργαλείου στο σώμα της ασθενούς. Και τούτο, λόγω ακριβώς του μεγέθους αυτού, της ενιαίας συλλογικής ιατρικής πράξεως και της θεμελιώδους υποχρεώσεως κάθε ιατρού, ανεξαρτήτως τυπικών οδηγιών, εμπειρίας ή άλλων εξωγενών της ιατρικής πράξεως παραγόντων, να πράττει το στοιχειώδες απαιτούμενο *lege artis*, δηλαδή να μην "ξεχνά" ιατρικά εργαλεία, οποιουδήποτε μεγέθους, πολλώ μάλλον του συγκεκριμένου, στο σώμα ασθενούς. Ορθώς δε, από την άποψη αυτή, εξάιρεται στην αναιρεσιβαλλομένη (σ. 14, 15 και 17) το μέγεθος του χειρουργικού εργαλείου. Συναφώς η προπαρατεθείσα αιτιολογία της πληττόμενης αποφάσεως δεν είναι αντιφατική, καθόσον δεν περιέχει αλληλοαναιρούμενες παραδοχές, που καθιστούν ασαφή την κρίση της. Ειδικότερα, ο ισχυρισμός των αναιρεσειόντων περί αντιφατικότητας των παραδοχών ότι "έγινε έλεγχος" "δεν έγινε όμως ο απαραίτητος", αβασίμως προβάλλεται, καθώς με σαφήνεια προκύπτει ότι ο αξιούμενος απαραίτητος έλεγχος που θα οδηγούσε χωρίς αμφιβολία στην ανεύρεση του εργαλείου, δεν έγινε εν τέλει, *lege artis*. Ομοίως, δεν είναι αντιφατικοί οι όροι "δεν επέδειξαν ιδιαίτερη επιμέλεια" και "δεν επέδειξαν στοιχειώδη επιμέλεια", διότι όπως συνάγεται από τις ουσιαστικές παραδοχές της αναιρεσιβαλλομένης, σε συνδυασμό με την μείζονα αυτής (βλ. σ. 6 στ. 6 «... δεν καταβάλλεται όχι μόνο η απαιτούμενη ... αλλά ούτε η στοιχειώδης επιμέλεια), οι περιεχόμενες στους ως άνω όρους διακρίσεις τελούν σε ποσοτική σχέση γένους - είδους. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, η αιτιολογία της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως είναι πλήρης, σαφής και ορισμένη και ο οικείος αναιρετικός λόγος,

με τον οποίο επιχειρείται η διάρρηξη του πρόσφορου αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συμπεριφοράς των αναιρεσιόντων και του ζημιογόνου αποτελέσματος, είναι αβάσιμος και απορριπτέος.

12. Τέλος, με σχετικό λόγο αναιρέσεως προβάλλεται ότι το δικάσαν Τμήμα εσφαλμένως εφήρμοσε την διάταξη του άρθρου 5 παρ. 2 του Κώδικος Διοικητικής Δικονομίας, κρίνοντας ότι (σ. 16, σ. 19) "... [οι ειδικές περιστάσεις] υπό τις οποίες διενεργούνται τα χειρουργεία στο Γενικό Νοσοκομείο για τις οποίες, κατά τους ίδιους [τότε καθ' ων], ευθύνεται αποκλειστικά η Διοίκηση του Νοσοκομείου, δεν δύνανται, ομοίως, να αποτελέσουν αντικείμενο εξέτασης από το Ελεγκτικό Συνέδριο ... καθόσον το Δικαστήριο ... δεσμεύεται από την προαναφερθείσα αμετάκλητη απόφαση του ποινικού δικαστηρίου ως προς την ενοχή των καθ' ων η αίτηση, άρα και ως προς όλα τα στοιχεία που συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του αδικήματος της σωματικής βλάβης από αμέλεια, για το οποίο καταδικάστηκαν ...". Πλην, όμως, ισχυρίζονται οι αναιρεσιόντες, η καταδικαστική απόφαση του ποινικού δικαστηρίου, από την οποία δεσμεύτηκε η αναιρεσιβαλλομένη, τους έκρινε ενόχους από "αμέλεια", χωρίς να διευκρινίζεται ο βαθμός αυτής ως βαρείας ή ελαφράς. Τούτο δε πλήττει επιτυχώς την κρίσιμη αιτιολογία κατά το μέρος αυτό. Ο λόγος αυτός, κατά το μέρος που αναφέρεται στην αιτιολογική κρίση της αναιρεσιβαλλομένης για την έκταση της δεσμεύσεώς της από την οικεία ποινική απόφαση, βασίμως προβάλλεται, αφού ακόμη και με την εκδοχή ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο δεσμεύεται από την αμετάκλητη ποινική απόφαση και ως προς την υποκειμενική ευθύνη των αναιρεσιόντων, δεν διευκρινίζεται ο βαθμός αμελείας των αναιρεσιόντων. Πλην όμως, η αναιρεσιβαλλομένη αμέσως μετά

την εν λόγω νομική παραδοχή (βλ. σ. 17 στ. 9 αυτής) προβαίνει και σε επάλληλη κύρια αιτιολογία, εισαγόμενη με την λέξη "ανεξαρτήτως". Ειδικότερα αναφέρει «... ανεξαρτήτως του ότι οι περιστάσεις αυτές - και αληθείς υποτιθέμενες - δεν θα μπορούσαν σε καμία περίπτωση να ασκήσουν έννομη επιρροή, καθώς το επίμαχο συμβάν είναι άσχετο με τις γενικότερες συνθήκες που επικρατούσαν στο Νοσοκομείο, συνδεδεμένο απολύτως με την υποκειμενική συμπεριφορά που επέδειξαν οι καθ' ων η αίτηση κατά τη διάρκεια της συγκεκριμένης χειρουργικής επέμβασης, οι οποίοι δε διασφάλισαν - αν και όφειλαν - το στοιχειώδες, ήτοι τη μη εγκατάλειψη του χειρουργικού εργαλείου εντός του σώματος της ασθενούς.». Βάσει της εν λόγω αιτιολογίας, η αναιρεσιβαλλομένη επαρκώς στήριξε με σαφήνεια και πληρότητα την κρίση της, περί της υπαιτιότητας των αναιρεσειόντων, ο βαθμός της οποίας ανενδοιάστως προκύπτει ότι είναι αυτός της βαρείας αμελείας διότι αναφέρεται σε στοιχειώδη αυτοτελή υποχρέωση των ιατρών, μη δυνάμενη να συνδεθεί με τις τυχόν ελλειπείς τυπικές διαδικασίες που κατά τον οικείο αναιρετικό λόγο επικρατούσαν στο Νοσοκομείο. Κατόπιν τούτου, εφόσον η κρίση της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως στηρίζεται σε νόμιμη επάλληλη αιτιολογία, δεν υφίσταται πλημμέλεια αυτής (βλ. ενδεικτ. Α.Π. 2/2015 κ.ά.).

13. Κατά τη μειοψηφούσα γνώμη των Συμβούλων Γεωργίου Βοΐλη και Σταματίου Πουλή, βάσιμος είναι ο δεύτερος λόγος της υπό κρίση αναιρέσεως αναφορικά με πλημμελή αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως. Ειδικότερα η εν λόγω απόφαση περιέχει κατ' αρχήν αόριστη αιτιολογία καθόσον για τη θεμελίωση της ευθύνης των αναιρεσειόντων γιατρών επικαλείται γενικώς και αορίστως τους κανόνες της ιατρικής επιστήμης θεωρώντας συλλήβδην

υπαίτιους της ζημιογόνου πράξεως όλα τα μέλη της ιατρικής ομάδας που τέλεσαν αυτή την ιατρική πράξη. Πλην όμως η ευθύνη κάθε προσώπου, ακόμη και ως μέλους μιας ιατρικής ομάδας, είναι πάντοτε ατομική και σε καμία περίπτωση συλλογική, έννοια άλλωστε παντελώς ασύμβατη με το δικαϊκό μας σύστημα και θεμελιώνεται σε συγκεκριμένες πράξεις και παραλείψεις και όχι γενικώς και αορίστως. Η απόφαση αυτή παραγνωρίζει το γεγονός ότι επικεφαλής της ομάδας εργασίας ήταν ο Διευθυντής, χειρουργός - μαιευτήρας της ... Κλινικής του ως άνω Νοσοκομείου, ο οποίος ήταν συνάμα και το μέλος της ιατρικής ομάδας που τέλεσε την επίμαχη ιατρική πράξη και από παράλειψη του οποίου συντελέστηκε η ζημιογόνος πράξη – ο οποίος σημειωτέον έχει καταλογισθεί – ενώ οι δύο αναιρεσειόντες, ειδικευόμενοι γιατροί του ίδιου Νοσοκομείου, τελούσαν υπό τις εντολές του οι οποίες, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, συνίσταντο στη συρραφή της δημιουργηθείσης χειρουργικής τομής και πάντως σε καμία περίπτωση δεν θα μπορούσαν να λειτουργήσουν πέραν από τα όρια των δοθεισών σ' αυτούς εντολών και να ελέγξουν τον προϊστάμενό τους γιατρό για το κομμάτι της ιατρικής πράξης που τέλεσε αυτός και από το οποίο προκλήθηκε η ζημιογόνος πράξη και στο πλευρό του οποίου βρίσκονταν άλλωστε για να ειδικευθούν και όχι φυσικά για να τον ελέγξουν. Με δεδομένα αυτά τα πραγματικά γεγονότα η προσβαλλόμενη απόφαση θεμελιώνει επάλληλα την ευθύνη των αναιρεσειόντων στο ότι άσκησαν πλημμελώς τα καθήκοντά τους, πλην όμως αυτά, όπως προεκτίθενται (συρραφή χειρουργικής τομής), δεν τελούν σε άμεση αιτιώδη σχέση με το ζημιογόνο αποτέλεσμα με συνέπεια η προσβαλλόμενη απόφαση εκτός από αόριστη να

περιέχει ελλιπή, εσφαλμένη και αντιφατική αιτιολογία και συνεπώς έπρεπε, και για το λόγο αυτό, που είναι βάσιμος, να αναιρεθεί.

14. Κατά την επίσης μειοψηφούσα γνώμη του Συμβούλου Δημητρίου Πέππα, οι αναιρεσιόντες δεν φέρουν ευθύνη έναντι του Νοσοκομείου, εξικνουμένη μέχρι του βαθμού της βαρείας αμελείας, για τη θετική ζημία που προκλήθηκε σε αυτό εκ της ως άνω αιτίας. Και τούτο διότι, όπως προκύπτει από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, οι αναιρεσιόντες ενήργησαν με την ιδιότητα των ειδικευομένων ιατρών, δηλαδή ιατρών όχι ακόμη ειδικών, αλλά εκπαιδευομένων στην πράξη προς απόκτηση ειδικότητας ενός κλάδου και, ως εκ τούτου, μη δυναμένων να ενεργούν αυτοβούλως, αλλά τελούντων υπό την καθοδήγηση, τις εντολές και την εποπτεία του ειδικού ιατρού, στην προκειμένη δε περίπτωση του ιατρού, χειρουργού, μαιευτήρα – γυναικολόγου και Διευθυντή της ... Κλινικής του Γενικού ... Νοσοκομείου ..., ο οποίος είχε και την ευθύνη της επιτυχούς διενέργειας και ολοκλήρωσης της επέμβασης αλλά και της ορθής εποπτείας, καθοδήγησης και επιτήρησης των αναιρεσιόντων. Συνεπώς, η αναιρεσιβαλλόμενη εσφαλμένα υπήγαγε τη συμπεριφορά τους ως ειδικευομένων ιατρών στην άοριστη νομική έννοια της «βαρείας αμελείας» και, για το λόγο αυτό, η ένδικη αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή, κατά παραδοχή του σχετικού λόγου αναιρέσεως.

15. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, η κρινόμενη αίτηση πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της, περαιτέρω δε να διαταχθεί η κατάπτωση του καταβληθέντος παραβόλου υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου και να υποχρεωθούν οι αναιρεσιόντες να καταβάλουν, κατ' ισομοιρία, μέρος των δικαστικών εξόδων του Γενικού Νοσοκομείου ..., τα οποία ορίζονται σε 600,00 ευρώ.

Για τους λόγους αυτούς

Απορρίπτει την από 13.7.2015 αίτηση αναιρέσεως.

Διατάσσει την κατάπτωση του κατατεθέντος παραβόλου υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου. Και

Υποχρεώνει τους αναιρεσείοντες να καταβάλουν, κατ' ισομοιρία, μέρος των δικαστικών εξόδων του Γενικού Νοσοκομείου ..., ύψους 600,00 ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα, στις 9 Ιανουαρίου 2019.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ ΘΕΟΤΟΚΑΤΟΥ

Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ
ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΒΒΑΛΙΑ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΓΛΟΥ

Δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στις 11 Δεκεμβρίου 2019.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΑΡΜΑΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΓΛΟΥ